

LENNART LUNDSTEDT

HOLGER ZORK

OCH ANAGRAM-MYSTERIET

Förlaget Orda
Barn och Ungdom

Holger Zork och anagram-Mysteriet – Lennart Lundstedt

ISBN 978-91-7553-976-8

Utgiven av Förlaget Orda AB 2014

© Lennart Lundstedt

Omslag: www.Okapi-Grafik.com

Typografi: Palatino Linotype

Tryckt i Polen 2014

www.forlagetorda.se

HOLGER ZORK
OCH
ANAGRAM-MYSTERIET

AV
LENNART LUNDSTEDT

KAPITEL 1

EN FÖRMIDDAG PÅ ANTIKVARIATET

Halv tio öppnar jag dörren.

Det är i dag jag ska bli intervjuad. Man har ringt mig och bokat tid.

Det är varmt ute, det känner jag där jag står i dörröppningen. Mitten av juli. Mycket varmt redan så här tidigt på dagen. En solstråle letar sig ner mellan de höga husen och träffar mig i ansiktet.

Jag ställer dörren på vid gavel. Nu kan alla känna sig välkomna.

Först kommer det en journalist från stadens stora morgontidning. En liten man i grön kavaj och försedd med kamera. Han ser trött ut. Har kanske inte sovit så bra den senaste tiden. Det är nog ett hårt arbete att vara journalist. Mannen presenterar sig, han heter Erik Nordström, säger han. Vi tar varandra i hand. God dag, god dag.

Erik Nordström tar några bilder av mig med en gång. Han höjer kameran och trycker på en knapp. Han tar många bilder, här går det undan.

Hoppas fotografierna blir bra. Man vill ju gärna vara snygg om man ska vara med i tidningen. Så jag har kammat håret bakåt och borstat mustaschen och satt

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet
på mig en nytvättad vit skjorta och mina finaste byx-
hängslen.

Sen kommer det en reporter från lokalradion. Det är en ung kvinna, och hon har en mikrofon i handen och en antenn på ryggen. Antennen gör att hon påminner om något slags insekt eller kanske en helikopter. Rätt vad det är flyger hon väl upp i luften. Ut genom dörren och sen bort över stadens alla gator och torg och bort över haven, förbi Vinga fyr. Det kanske är det som kallas "flygande reporter". Hon ser rätt pigg ut, och hon säger att hon heter Lisette Lindgren. Vi tar varandra i hand. God dag, god dag.

De är välkomna till mitt antikvariat på Wallindergatan i centrala Göteborg. Ett antikvariat med prima läge nära Avenyn, nära Heden.

Men varför vill de intervjua mig?

Erik Nordström och Lisette Lindgren får sätta sig i den slitna soffan inne på kontoret. Själv väljer jag skinnfåtöljen, faster Lavinias sköna skinnfåtölj.

Erik Nordström tar han fram ett anteckningsblock och en kulspetspenna. Lisette Lindgren säger något i sin mikrofon, hon testar visst ljudet. Det ska bli direktsändning i lokalradion. Nu börjar det.

Erik Nordström frågar mig om det ena och det andra. Våldigt många frågor. Det är tydligen mycket tidningens många läsare vill veta just om mig.

Först frågar Erik Nordström om mitt namn.

"Holger Zork", svarar jag och hoppas han ska stava rätt. Zork och inte Sork. Mycket viktigt.

"Ålder?"

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

"Medelålders", säger jag. Mer behöver läsarna inte få veta, tycker jag.

"Gift?" Varför vill man alltid veta sådana saker?

"Nej", svarar jag.

"Fästmö? Flickvän?"

"Svårt att säga", svarar jag och tänker på Rosita som har caféet på andra sidan gatan.

"Och nu har du fått ära ... allt det här?"

Erik Nordström ser sig omkring i antikvariatet. Han låter blicken svepa över alla bokhyllorna och alla böckerna. Många tusen böcker. Gamla böcker och nyare böcker, så som det brukar vara på ett antikvariat.

"Just det. Allt det här", säger jag och nu tänker jag på faster Lavinia.

Faster Lavinia dog för ett par månader sedan, och jag har fått överta hela rörelsen. Alla böckerna och allt det andra. Allt som faster Lavinia brukade syssla med. Eftersom jag var hennes ende släkting i livet blev det så – jag fick ära allt. Hela firman och dessutom hennes lägenhet två trappor upp i huset. Jag har varit i gång med verksamheten ett par veckor.

Det är tydligen detta som är förklaringen till att man vill intervjua mig i dag. Att ZORKS ANTIKVIARIAT fått ny ägare i år, 2006. En stor händelse i Göteborgs historia ...

Faster Lavinia var så välkänd att hon fått en spårvagn uppkallad efter sig. Hennes namn står skrivet på en spårvagn. Alla riktigt berömda göteborgare har fått sitt namn på spårvagnar. Viktor Rydberg, Gunnar Gren, Beda Hallberg och andra. Och faster Lavinia, som sagt. Mer känd än så kan man inte bli i Göteborg. Kanske inte i hela världen.

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

”Vad arbetade du med innan du ... ”, börjar Erik Nordström en fråga.

”Lite av varje. Olika saker sådär”, svarar jag svävande. Man har väl rätt att vara lite mystisk om man vill. Lite hemlighetsfull.

Nu är det Lisette Lindgren som tar ordet.

Hon talar in i mikrofonen:

”God morgon alla radiolyssnare. I dag har vi direktsändning från ett antikvariat i centrala Göteborg, Lavinia Zorks välkända antikvariat, och framför mig här har jag den nye ägaren, Holger Zork. Hur känns det att så här plötsligt få överta ett så berömt antikvariat?”

Jag säger något om att det känns rätt bra men att det också känns lite ovant med all uppmärksamhet, och sen fortsätter radioreportern:

”Korsorden”, säger hon. ”Lavinia Zork var ju känd för att hjälpa folk med de riktigt knepiga korsorden. En verksamhet som var mycket uppskattad av göteborgarna. Är det något du kommer att fortsätta med?”

KAPITEL 2

TVÅ MÖRKA MOLN

En fråga jag hade hoppats slippa. Ett mörkt moln på min himmel. Att faster Lavinia var så skicklig på korsord, och att jag inte fick ärva den talangen av henne, när jag fick ärva allt det andra.

Hur ska jag kunna fortsätta i fasters fotspår?

Vad vet jag om korsord? Ingenting, absolut ingenting.

”Just det. Korsorden”, svarar jag bekymrat. Korsord är svårt. Hur ska det gå med alla korsorden? Inte så roligt att tänka på. Folk har redan börjat ringa och fråga om korsord. Några har till och med kommit in till mig. Konstiga ord de vill ha hjälp med. Namn på floder i Sydamerika på elva bokstäver och sådant. Jag har bett dem återkomma.

De kan återkomma när som helst, vilken dag som helst. Vad ska jag säga till dem då? Jag kan ingenting om korsord. Vågrätt och lodrätt brukar man visst prata om i de kretsarna. Svarta och vita rutor, ibland med små siffror i hörnen. Det finns alldeles för många rutor man ska skriva bokstäver i. Alldeles för många. Hälften vore kanske lagom. Andra gånger kan det finnas bilder med i korsorden, bilder som man ska lista ut vad de föreställer så att man kan skriva in rätt ord. Det kan vara ganska marigt.

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

”Och polisen”, fortsätter Lisette Lindgren. ”Alla mysterierna som Lavinia hjälpte polisen att lösa. Alla de där kniviga fallen. Har du ett fortsatt samarbete med polisen här i Göteborg? Så att vi medborgare kan känna oss trygga på gator och torg?”

”Polisen”, säger jag instämmande. Ett annat bekymmer. Ett annat mörkt moln på min himmel. Tänk om det plötsligt kommer in några poliser här och vill att jag ska lösa några problem. Riktigt tillkrånglade historier, sådana fall de inte klarar av på egen hand. Och någon trygghet på gator och torg tror jag inte jag kan garantera.

Vad vet jag om polisarbete? Ingenting, absolut ingenting.

Det är ingen lätt sak att ta över efter faster Lavinia.

Faster Lavinia med sin spårvagn.

Själv kommer jag aldrig att få mitt namn på en spårvagn, så mycket vet jag. Så känd kommer jag aldrig att bli i Göteborg.

Inte ens på en trasig cykel eller rostig skottkärra kommer mitt namn att stå skrivet. Vissa människor får sina namn på spårvagnar, andra får det inte.

Så är det och så måste det vara. Det finns inte så många spårvagnar att det räcker till alla, vi är många som blir utan. Vi får försöka klara oss ändå.

Erik Nordström och Lisette Lindgren fortsätter med sina frågor. Det gäller att vara vaken och skärpt så att man kan svara ordentligt. Tur att jag drack två koppar kaffe alldeles innan jag öppnade dörren och släppte in pressen och radion.

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

Är man beroende av kaffe, så är man. Mycket kaffe, många koppar och muggar om dagen. Så är det. Annars skulle jag inte klara mig.

Det är det som är mitt stora problem. Kaffet. Eller rättare sagt: Om jag inte har något kaffe att dricka. Då får jag riktiga problem. Med att tänka och med att tala. Svårt att koncentrera mig. Det kan bli så galet med allting.

Ett par timmar kan jag klara mig utan kaffe men inte gärna längre. För då börjar det. Då säger jag konstiga saker, och jag får svårt att uttala ord och svårt att stava. Allt blir så svårt.

Därför har jag tre elektriska kaffebruggare här på kontoret. Och flera burkar pulverkaffe om det skulle behövas. Och för säkerhets skull två stora termosar med varmt kaffe som jag tar med mig hemifrån varje morgon. Så är det och så måste det vara.

Och om inget annat hjälper, så kan jag alltid gå tvärs över gatan och in på Rositas café. Där finns det alltid kaffe. Hon kokar gott kaffe, Rosita, och hon är snäll och trevlig. Mycket snäll. Hon tycker om när jag kommer in på hennes café, det har hon sagt åt mig flera gånger. Hon brukar vilja pussa mig ibland, så där i förbifarten. Hon kommer ner till bordet där jag sitter, och så böjer hon sig ner och pussar.

Känns lite konstigt, särskilt om där finns andra gäster. Jag brukar nog rodna lite då, tror jag. Men jag blir glad också, hon pussar så trevligt.

Ibland är hennes båda döttrar också på caféet. De heter Nina och Tina. De får sitta vid ett särskilt litet bord nära disken som Rosita står bakom. Disken med

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet
alla smörgåsarna och småkakorna och tårtbitarna.
Många trevliga kakor.

Men kaffet är förstås det viktigaste. Att Rosita alltid har nybryggt och gott kaffe, det känns tryggt och bra, tycker jag. Nybryggt och tryggt och snyggt, så ska det vara med allting. Och allra bäst är Rositas espresso. Bästa espresson i Göteborg.

Intervjun fortsätter. Erik Nordström och Lisette Lindgren frågar, och jag svarar och tiden går. Plötsligt är allt över. Erik Nordström och Lisette Lindgren tackar för sig. Vi tar varandra i hand igen. Adjö, adjö.

Klockan har hunnit bli fem över tio när jag följer Erik Nordström och Lisette Lindgren till dörren. När de kliver ut på gatan, blir de nästan nedtrampade av två polismän i uniformsbyxor och kortärmade ljusblå skjortor som tränger sig in på mitt antikvariat. Poliserna ser ivriga ut. Ivriga och stressade. Vad vill de?

"Är det du som tagit över efter Lavinia Zork?" frågar den ena polisen.

Jag nickar. Ingen idé att ljuga för polisen.

"Bra", säger den andra polisen. "Vi har fått ett problem vi behöver hjälp med. Ett oerhört svårt problem. Ett konstigt brev vi fick med posten i morse. Lavinia brukade alltid hjälpa oss med de svåraste fallen."

"Välkomna in", säger jag. "Får jag bjuda på lite kaffe?"

KAPITEL 3

TVÅ LEDSNA POLISER

Så sitter vi där inne med våra kaffekoppar framför oss på bordet. De båda poliserna, som berättat att de heter Magdeburg och Elofsson, räcker över ett brev till mig. Brevet är adresserat till

DE KORKADE POLISERNA PÅ SKÅNEGATAN I GÖTEBORG

Stora textade bokstäver utanpå kuvertet. Ingen avsändare, förstås. Jag plockar ut brevet ur kuvertet. Det är inte långt, det står bara:

ETTANS ESTRAD

och är undertecknat A & U S.

”Jaha”, säger jag. Ettans estrad. Märkligt. Vad kan man mena med det? Och varför skickar man ett sådant meddelande till polisen? Livet är fullt av mysterier.

Dags för mer kaffe. En påtår, jag håller upp till oss alla tre.

”Vi tror vi vet vilka det är som ligger bakom”, säger Magdeburg.

”Bröderna Snillrik”, säger Elofsson.

”Alrik och Ulrik Snillrik. A och U S. Inte lätta att ha att göra med”, säger Magdeburg. ”Ja, de hette inte Snillrik från början. De hette Svantesson. Men det namnet dög visst inte. Tyckte att de var så smarta att de skulle heta Snillrik i stället. De har alltid varit stora i truten.”

”Eller kaxiga, som det heter numera”, säger Elofsson. ”Vi har fått höra att de just släppts ut ur fängelset. De har suttit inne åtskilliga månader för grovt bedrägeri, och nu är de visst i gång med nya dumheter.”

Elofsson låter uppgiven. Det kan inte vara lätt att vara polis. Snillrika bröder som är otrevliga och bara vill ställa till med besvär.

”Och vad vet ni mer om de här bröderna?” undrar jag.

”Ett par mycket begåvade herrar. Sportiga och vältränade. Synd att de kommit på kant med samhället. Tycker inte om poliser, till exempel. De är lömska och oförskämda. Elaka och förargliga i tonen. Vill retas med oss och så.” Magdeburg tittar på Elofsson, som fortsätter:

”Men det här är första gången. Som de skickar brev till oss, alltså. Förmodligen någon gåta av något slag. Vi förstår ingenting. Kanske en varning. Något hemskt som ska hända. Man vet aldrig när det gäller bröderna Snillrik. De utgör ett hot mot hela samhället.”

”Vi behöver alltså hjälp”, ber Magdeburg.

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

”Vi klarar inte av det själva”, säger Elofsson. ”Vi blir förstörda i nerverna.”

Jag tycker synd om poliserna. Två trevliga poliser som haft otur att råka ut för två otrevliga bröder.

”Får jag behålla brevet ett tag?” undrar jag. Känner att jag måste tänka på saken. Måste dricka mer kaffe och fortsätta fundera på gåtan. Ettans estrad, det känns fullkomligt obegripligt.

”Visst”, säger Elofsson. ”Vi har en kopia på Polis-huset.”

”Jag hör av mig”, säger jag. Och så får jag polisernas telefonnummer, och så går de sin väg.

Och jag blir sittande i min fåtölj med brevet i knäet. Ettans estrad. Ettans estrad.

Så reser jag mig plötsligt. Dags för ett besök på Rositas café. Vanligt kaffe räcker inte till, här behövs en ordentlig kopp stark espresso.

Så jag hämtar skylten med KOMMER STRAX och hänger upp den på ytterdörren. Om nu några kunder skulle dyka upp medan jag är borta.

KAPITEL 4

PÅ ROSITAS CAFÉ

Jag får mitt vanliga fönsterbord nere i hörnet. Ett bord som alltid står reserverat för mig, Rosita ser till att ingen annan sitter just där.

Vid det här bordet brukade också faster Lavinia sitta. Hon tog en paus på eftermiddagen, stängde antikvariatet en halvtimme och gick hit och fick sig en kopp kaffe.

Så det är inte bara antikvariatet jag ärvt av henne, det är det här bordet också. Ett stambord, brukar man säga om bord man alltid brukar välja. Ett stambord för en stamgäst. Det vill säga en gäst som alltid återvänder till samma servering.

Nere på golvet har jag ställt min ryggsäck, den som jag alltid vill ha med mig. Den innehåller inte mycket, bara det nödvändigaste: en ståltermos med kaffe, en ordbok och lite annat.

Sådant varje människa alltid bör ha med sig.

Att slå upp ord i ordböcker har jag lärt mig av faster Lavinia. Ett bra sätt att lära sig nya ord. Det finns så många ord, och alla kan man inte känna till utan vidare. Man måste slå upp dem. Så får man nya ord att använda, man erövrar orden. Och sen får man behålla de orden hela livet, och man kan använda dem precis när man vill.

Det är bra.

Så är det och så måste det vara.

Rosita kommer fram till mig. Hon har sin snygga röda servitriskläanning och sitt vita förkläde på sig.

"En espresso", säger jag.

"Dubbel?" frågar Rosita och pussar mig i pannan.

"Tredubbel", säger jag. "Annars klarar jag inte det här."

Snart är Rosita tillbaka med espresson.

"Glasögonen", säger hon.

Jag tar av mig glasögonen och räcker över dem till Rosita.

"Ja tack", säger jag.

Då går Rita ut i köket, och när hon kommer tillbaka är mina glasögon nyputsade. Alldeles klara, det är som om jag kunde se hur långt som helst genom dem. Bort till andra delar av Göteborg, långt ut i förorterna. Kanske ända upp till de avlägsna planeterna. Jupiter eller Saturnus kanske. Så känns det när jag sätter de nyputsade glasögonen på näsan. Om det nu finns något som är värt att se på Jupiter eller Saturnus, den saken är väl lite oviss.

Det är klart att jag brukar putsa mina glasögon själv, det måste man kunna. Men det blir aldrig lika bra som när Rosita gör det. Hon har nog något mirakelmedel ute i köket. Eller om det är några särskilda tricks hon använder. Men det berättar hon i så fall inte för mig. Rosita har sina hemligheter.

Hon brukar skoja bort det hela med att säga att hon vunnit Glasögonputsar-VM tre år i följd, senast gick tävlingarna i Antwerpen. Så det så. Jag tror att hon skojar i alla fall. Varför skulle mästerskapen gå just i Antwerpen, när det finns så många andra städer att

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet
välja på? Jag har förresten aldrig varit i Antwerpen.
Det känns lite tråkigt ibland att man aldrig varit där.
Där är nog rätt roligt.

Kanske är det förresten bara så att Rosita råkar tycka om att putsa glasögon. Det finns folk som har de mest besynnerliga talanger och intressen.

Nu sätter hon sig mitt emot mig:

"Roligt att du kommer hit, Holger", säger hon.

"Tack", säger jag. "Klart att jag går hit och dricker kaffe, det är inte så konstigt. Så bra espresso som man kan dricka här."

"Men din faster, tant Lavinia, hon drack aldrig espresso."

"Nej, hon höll sig till vanligt kaffe", säger jag.

"Helst ville hon ha kokkaffe", fortsätter Rosita. "Och kokkaffe brukade jag aldrig servera mina gäster. Jag visste inte ens hur man bar sig åt för att ordna fram kokkaffe. Så när hon frågade efter det första gången, så fick hon följa med ut i köket och visa hur man gjorde."

Hon pekar på en skylt som hänger på väggen bakom disken:

VI SERVERAR KAFFE AV ALLA SLAG
OBS! ÄVEN KOKKAFFE! OBS!

"Det är inte många caféer som kan erbjuda kokkaffe", säger hon. "Det är lite av en specialitet för mig. Det finns folk som reser över hela stan för att komma hit och få en kopp riktigt, gammaldags kokkaffe."

Sen har vi pratat färdigt om den saken.

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

Hon ser allvarligt på mig. Hon ser nog att det är något som bekymrar mig:

”Har du fått problem, Holger?”

KAPITEL 5

ETTANS ESTRAD

"Det är nog snarare polisen som fått problem", säger jag.

Jag räcker över brevet till henne. Hon läser igenom det.

"Ettans estrad ...", säger hon tankfullt.

"Visst är det mystiskt. Vad kan man mena med det? Ettans ..."

"Vänta nu. Årskurser i skolan kanske, klasser. Nina har ju just gått ut ettan, hon vet kanske om de har någon särskild estrad. Det kan vara något nytt för ettorna nu för tiden. En estrad av något slag. Om de vill uppträda eller så. Sjunga och steppa."

"Bra idé. Var har du Nina?"

"Hon är här förstås, hon hjälper till ute i köket. Vänta!"

Och så hämtar Rosita sin yngsta dotter.

Nina kommer skuttande och klättrar upp på en stol, hon sätter sig hos mig. Små hårtofsar vid öronen, pigg och glad som ett vattenfall. Porlar och kvittrar:

"Hej farbror Holger!"

"Hej Nina. Din syster då, var är hon?"

"Fotboll som vanligt. De tränar. Gothia Cup i nästa vecka, Tina ska stå i mål."

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

Gothia Cup. Den stora internationella fotbollsturneringen som hålls i Göteborg någon vecka varje sommar, i juli månad. Pojklag och flicklag. Lag från hela världen. Hur många lag som helst. Tusentals fotbollsspelare.

När Rosita frågat Nina om ETTANS ESTRAD, blir Nina alldeles tyst. Funderar. Läger pannan i tankfulla veck, plutar med munnen, blåser upp kinderna:

"Vad är en estrad för något?"

"Det vet du nog. En scen eller ...", svarar Rosita.

Och jag sticker ner en hand i ryggsäcken och fiskar upp min ordbok, letar upp ordet:

"Just det. En scen eller plattform av något slag. En arena, ett podium, en tribun ..."

"Jaså, ett podium. Nä, vi har väl inte haft någon estrad i ettan. Finns nog ingen estrad alls. Inte minsta lilla podium. Inte ens någon trubin."

"Tribun", säger Rosita milt.

"Just det. Turbin", fortsätter Nina.

"TRIBUN", säger Rosita. Mycket högt och tydligt.

"Vet jag väl", säger Nina. "Men trubin och turbin låter mycket roligare."

Hon vänder sig mot mig, hon tittar på min kopp.

"Vad är det du dricker, farbror Holger?"

"Espresso. Som vanligt."

"Dubbel?"

"Nej. Tredubbel", säger jag.

"Låter bra. Fast jag tycker ju inte om espresso."

Och så lägger hon huvudet på sned och säger till sin mamma:

"Har de ingen servering på det här stället?"

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

Nu spelar hon teater. Hon låter som en högfärdig överklassdam i en gammal svensk långfilm. Sådana filmer har Nina och Tina börjat titta på den senaste tiden. Svart-vita långfilmer man visar på tv ibland på eftermiddagarna. Eller tidigt om morgnarna, mycket tidigt.

Rosita vet varför Nina talar på det där viset. Hon har också sett gamla svenska långfilmer på tv. Hon spelar med:

"Vad får det lov att vara?" Som om hon var en servitris i samma film. Hon till och med niger, knixar till framför sin dotter.

"Serverar ni saft här?"

"Självklart. Vill damen ha ett glas saft?"

"Jatack. Jordgubbssaft. Ett stort glas jordgubbssaft, tack."

När Rosita går ut för att hämta saften, ropar Nina efter henne:

"DUBBEL saft, tack. Nej, TREDUBBEL!"

Nina har fått in sin saft i ett stort glas, och Rosita och jag dricker espresso. Vi försöker komma på vad bröderna Snillrik kan mena. ETTANS ESTRAD. Vilka ettor finns det? Enrumslägenheter kallas för ettor. Och det finns visst ett snus som heter Ettan. Men estrad?

Medan vi sitter där och grubblar, svänger en spårvagn om hörnet.

"Vänta", ropar Nina. "Jag tror jag vet! Det finns ju en spårvagn ... "

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

"Just det", säger Rosita, "det finns en spårvagnslinje som heter ettan. Ettans linje. Den som går från Opal-torget till ... Östra Sjukhuset är det väl."

"Och någonstans där kanske det finns en estrad", säger jag. "Någonstans på den sträckan borde det väl finnas en estrad."

"Vi kan ringa till någon på Spårvägen och fråga", fortsätter Rosita. "Västtrafik heter det visst. Dit man ringer för att få upplysningar."

Hon går in i köket och kommer tillbaka med en telefonkatalog som hon lägger på bordet. Börjar bläddra. Hittar numret och tar fram sin mobiltelefon.

Rosita är alltid så handlingskraftig. Hon vet vad man bör göra.

Snart sitter hon där och pratar med någon på Västtrafik. De pratar ganska länge.

"En trevlig människa", säger Rosita när hon är klar med samtalet, "men någon särskild estrad kände hon inte till. De som arbetar på Spårvägen brukar visst inte syssla så mycket med estrader. Det är mest busstider och förseningar folk brukar ringa om."

"Inga tribuner och inga turbiner", säger Nina. "Synd."

"Ett bra försök", säger jag tröstande till Rosita.

Sen kommer vi inte på fler förslag. Trots saften och espresson. Det känns alldeles hopplöst. Någonstans ute på stan går bröderna Snillrik omkring och utgör ett hot mot hela samhället, och polisen är handlingsförlamad och förstörd i nerverna.

Vad kan vi göra? Ettans estrad.

Läsprov - Holger Zork och anagram-Mysteriet

Lika bra att gå tillbaka till antikvariatet. Jag plockar upp rycksäcken och hänger den över ena axeln.

Utanför antikvariatet väntar de två poliserna. De ser allvarliga ut, och Elofsson säger med tung röst:

”Jo, och så var det en sak till. Får vi stiga på?”